Pričevanje Marije Spinner

Naslednji dodatni spomini so bili objavljeni v Das Wort 1/1922 in prihajajo od Marie Spinner iz graškega kroga prijateljev okrog Antonie Großheim. Večino njenih spominov lahko najdemo dobesedno pri Lorberjevem biografu Leitnerju. Tukaj so odlomki (večinoma dobesedni), ki jih ni mogoče najti pri Leitnerju. Gospa Spinner je pojasnila, da so dodatni spomini natančne besede gospe Grossheim. Leitner teh dogodkov ne bi omenjal, ker se v njegovem času kaj takega ni smelo dogajati.

Antonia Großheim je bila zvesta spremljevalka Jakoba Lorberja, ki je graškemu krogu prijateljev povedal nekaj epizod iz Lorberjevega življenja, da bi ljudem posredovala, kako dobri nebeški Oče varuje, vodi in usmerja svoje ljudstvo. Čeprav je bila revna vdova s šestimi otroki in je morala šivati, da se je preživljala, je vedno nahranila Jakoba Lorberja, ko ves dan ni jedel. Lorber je sicer lahko dobro živel s poukom in koncertiranjem, a denarja nikoli ni imel, ker je bil tako deber, kajti takoj, ko je kaj zaslužil, je svoj denar hitro razdal revnim. Toda gospa Großheim je imela tudi prijatelje in božja pomoč je bila vedno z njo.

Ker je bil Jakob Lorber tako velik glasbenik, so ga v poklicali Trst za kapelnika. Kdo je bil bolj vesel kot Lorber? Pripravljal se je za odhod od tam. Ko je bilo vse pripravljeno, se je s konjsko vprego odpeljal do vlaka. Ko je prispel na železniško postajo, je imel desno roko popolnoma otrdelo in je ni mogel premakniti. Potem je pomislil: »Kakšen kapelnik bi lahko bil, če imam otrdelo roko?« In se je vrnil. Ko pa je bil zopet v svoji sobi, je bila njegova roka spet gibčna in si je rekel: »Jutri odhajam, ne bom zamudil niti dneva!« Ko je naslednji dan prišel nazaj na železniško postajo, je bila njegova desna roka enako toga kot prejšnji dan, tako da je ni mogel upogniti. Potem je spoznal, da je to vodstvo od Gospoda, zato je odšel domov in njegova roka je bila zdrava. - Če bi prišel v Trst, ob vsem delu in vznemirjenju ne bi mogel napisati Besede in bi moral zanemariti glavni namen svojega življenja

Tako Oče vodi svoje ljudstvo. Kdor je namenjen duhovnemu namenu, duhovnemu delu in ga za to vzgaja Gospod že od mladosti, ne sme ničesar delati samostojno, ampak mora prepustiti vodstvo Gospodu in mora biti majhen in neprivlačen pred svetom; če si velik in si nekaj domišljaš, te to dela nečimrnega in ošabnega. Gospod ljubi samo majhne, slabotne in nezrele otroke. Zato je po Svetem pismu Gospod ljudem predstavil otroka in rekel: »Če ne postanete kakor otroci v mislih in dejanjih, ne morete priti v nebeško kraljestvo!« (Mt 18,3) Zakaj? Tri stvari ali bolje rečeno razvade človeku preprečujejo, da bi prišel k Očetu: napuh, pohlep in sla po oblasti.

Opomba: Gospa Spinner ne more reči, ali se je ta epizoda zgodila pred ali po tem, ko je bil imenovan za pisarja. Očitno se Jakob Lorber te obetavne ponudbe za delo ni odrekel tako zlahka, kot bi si mislili na podlagi Leitnerjeve biografije.

Izraelec, ki je Jakoba Lorberja prepoznal kot Božjega preroka in postal njegov dober prijatelj, je imel tako polno srce, da ni mogel molčati pred soverniki. Ti so ga sovražili, ker je odpadel. Kmalu zatem so imeli Judje srečanje, na katerega je bil povabljen tudi

on. Tam so mu dali sedež na razžagani deski. Padel je, se hudo poškodoval in kmalu zatem umrl. Gospod ga je vzel k sebi.

Ko se je Jakob Lorber prepiral z Gospodom, ker - kot že tolikokrat - ni imel denarja za ogrevanje, po tem godrnjanju celo leto ni smel pisati.

Nato je postal zelo krotek, se vrgel na tla, kot že tolikokrat, in prosil Gospoda, naj mu odpusti. Ko je res s solzami kesanja molil h Gospodu in tožil, da mu je Gospod vzel milost pisanja, je potrkalo na vrata in kmet mu je dostavil drva za zimo, ki so bila že plačana. Ko je vprašal kdo jih je poslal je dobil odgovor, da njegov prijatelj in mecen, brat Ritter von Leitner.

Povsem naravno je, da lahko tudi preroku spodleti in greši; kajti Božanstvo ga v svojem vsemogočnem duhu sili, da piše ali govori v času njegovega delovanja strogo po božji volji, ki jo Bog zahteva od njega, a po delu je spet prost v svojih dejanjih. Potem lahko dela, kar hoče, tudi greši; vendar bo za vsako hudo napako strogo kaznovan.

Opomba: Leitner ne omenja, da Jakob Lorber zaradi svojih prepirov eno leto ni smel pisati. To je Lorberju verjetno dal razumeti šele Gospod, ki je nato utihnil, nakar je Lorber prosil za odpuščanje in nato je bil les dostavljen.

www.jakob-lorber.at